Jeremy Robinson

PREDATOR

ULTIMA MISIUNE A GENERALULUI STONEWALL

Jeremy Robinson

Ultima misiune
a
Generalului Stonewall

versiunea în limba română

UNCRIS

1

CHANCELLORSVILLE, VIRGINIA
2 Mai, 1863

— Dacă mă uit în urmă şi nu vă văd feţele privind inamicul în ochi, vă trag personal un glonţ în ceafă.

Generalul Stonewall Jackson din Armata Statelor Confederate s-a uitat la oamenii săi. Era slabi şi prost îmbrăcaţi în uniforme cenuşii peticite. Aveau o varietate de carabine, revolvere şi săbii. Nu erau două la fel, dar oamenii erau uniţi ce ceea ce aduna soldaţii la un loc – frica.

Iar asta putea fi ceva periculos.

Dezastruos.

Un sigur om care alerga în direcţie greşită putea întoarce o armată. De aceea Stonewall le vorbea în cei mai duri termeni posibili. Inamicul lor nu va fi mai îndurător, iar Jackson nu voia să lase o gaşcă de yankei să tragă ca la ţintă fixă în soldaţii săi. Dar, el nu putea doar să ameninţe. Şi-ar fi pierdut respectul lor. Aşa că s-a supus propriei sale autorităţi şi a declarat:

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru mine. Dacă mă vedeţi că fug departe de inamic, cuprins de frică, înseamnă că nu mai sunt generalul vostru.

Îşi puse un deget pe frunte.

— Şi-mi trageţi un glonte. Aici.

Făcu câţiva paşi cu ochii la noroiul ce-i lipăia sub cizme. După câteva zile de ploaie, soarele revenise nerezonabil de răzbunător, trimiţând înapoi în aer o cantitate apreciabilă de apă din pământ, făcându-l gros şi lipicios. Avea stropi uscaţi agăţaţi pe toată uniforma. Şi-a folosit iritarea pentru a da greutate următoarelor sale cuvinte.

— Mâine dimineaţă le vom da acestor yankei o lecţie pe care nu o vor uita curând. După aceea, bătrânul General Joseph Hooker se va retrage peste Potomac, direct în curul diavolului!

Oamenii epuizaţi au izbucnit în urale vibrante. S-au răspândit prin rânduri, un val sonor care i-a acoperit pe toţi, încât nici nu au mai auzit cuvintele. Nu conta. Discursul său va fi repetat în şoaptă la noapte. Fiecare va avea propria versiune a discursului despre curul diavolului. Măcar nu se vor mai gândi la iminenta lor moarte.

— Acum, mâncaţi bine şi dormiţi adânc. Ne trezim în zori.

Stonewall le făcu un semn cu mâna şi s-a întors cu spatele ca să se uite la pădurea întunecată care separa armata sa de câmpul deschis, pe care mulţi dintre

oamenii săi vor muri. Au flancat oamenii lui Hooker. Planul pus la cale de Generalul Lee era îndrăzneţ, dar perfect. Însă Stonewall nu-şi ducea oamenii într-o luptă fără a vedea mai întâi cu ochii săi câmpul de luptă.

— Goose, a chemat, şi omul a fost imediat lângă el.

— Suntem gata, *sir*.

Goose ştia rutina. El şi oamenii săi era cei mai buni pe care-i văzuse Stonewall. Duri, abili atât cu muscheta cât şi cu sabia, şi şireţi. Înainte de război, avusese oarece îndoieli că aceştia erau oameni tari. Criminali, mai mult ca sigur, şi nu doar pentru că aşa arătau. Îşi ascundeau numele, luându-şi porecle. Inclusiv Goose. Dar pe câmpul de bătălie, toţi oamenii erau egali, iar cei patru împreună cu Goose valorau mai mult acum decât trecutul lor.

Fără nici un cuvânt, cei şase oameni au înaintat către lizieră, Goose lângă Stonewall, ceilalţi imediat în spate, cu armele pregătite. În pădurea deasă, Goose a preluat conducerea.

Frunzişul de primăvară era deja des aici, în sud, blocând lumina puţină a stelelor. Luna, invizibilă, se retrăsese la fel cum o vor face în curând şi inamicii lor. Goose s-a oprit, ascultând cu urechile ciulite. Vântul şuşotea printre copaci. Picăturile de apă căzute de pe crengile scuturate plescăiau uşor. Restul din noapte era nemişcat. Chiar şi păsările păreau să fi zburat departe de acolo.

Erau ucigaşi în pădure, se gândi Stonewall. Păsările au fost isteţe să plece.

— Felinar? l-a întrebat Goose.

— Doar unul. Şi fă-i flacăra mică.

— Cotton, a chemat Goose.

Un om înalt, aspru, s-a strecurat lângă ei şi s-a lăsat pe vine. După câteva secunde de lovituri de amnar şi o jumătate de duzină de blesteme şoptite, a izbucnit o flăcăruie care imediat a fost micşorată până aproape la nimic. Dar în bezna totală a nopţii, era suficientă cât să-i ajute să evite obstacolele. Ţinută jos, lumina va fi greu de observat, dar un om putea fi detectat din orice direcţie de către oricine avea o pereche de ochi.

— Ţine minte..., spuse Stonewall, luând felinarul pentru ca oamenii că-şi poată duce armele.

— Ne mişcăm în linişte, observăm inamicul, ucidem numai dacă este necesar, spuse Goose.

Stonewall nu-l putea vedea, dar era sigur că rânjeşte cu gura ştirbă.

— Sau când e distractiv, a adăugat Cotton în chicotelile celorlalţi.

— Păstraţi-vă glumele pentru dimineaţă, a ordonat Stonewall, apoi s-a afundat în adâncul pădurii, nerăbdător să-şi ducă la îndeplinire misiunea, şi, ca să fie cinstit, spera să doboare şi câţiva soldaţi unionişti înainte de ivirea zorilor.

După 20 de minute, s-a ivit această şansă.

2

— Sunt mai transpirat decât e sub ţâţa mamii lui Johnny Boy în mijlocul lui iulie, a şoptit Cracker Jack.

Era cel mai gras din grupa de recunoaştere a lui Stonewall şi spunea cam tot ce-i trecea prin minte, fără teamă de ripostă. Nu pentru că ceilalţi s-ar fi temut de el – ci pentru că aşa se strângeau legăturile între oameni ca aceştia.

— Laptele mamei mele este cel mai bun trăscău de la sud de Mason Dixie, a replicat Johnny Boy.

Era opusul lui Cracker Jack în toate privinţele. Scund, iute, şi isteţ. Şi în timp ce Cracker Jack ar fi ucis un inamic mai degrabă cu mâinile goale, Johnny Boy putea înjunghia un om de o duzină de ori ca să-i provoace o hemoragie mortală în doar jumătate din timp. Şi era un neruşinat.

Stonewall clipi când se gândi la imagine. Nu o întâlnise niciodată pe mama lui Johnny Boy, şi nici nu voia, dar imaginaţia sa nu făcea să apară o imagine plăcută când venea vorba de ea sau de diversele ei secreţii. Johnny avea o faţă de nevăstuică cu pielea foarte pătată. Maică-sa fie era o sfântă pentru că făcuse un copil cu un bărbat care semăna cu Johnny, ori la fel de urâtă.

— Linişte, a spus Goose.

Mai întâi, Stonewall a crezut că Goose vrea doar să-şi pună la punct oamenii. Când se afla în recunoaştere cu oamenii săi, îl lăsa pe subordonatul său să-i comande. Asta împiedica impulsurile lor rebele să-l ia ca ţintă pe general. Dar nemişcarea trupului lui Goose şi carabina ridicată în mâini însemna că a auzit ceva.

Oamenii s-au pitit pe vine, cu respiraţia reţinută. Ascultau.

După un minut de *nimic*, Gator a întrebat:

— Sigur auzişi ceva?

Gator trăise în mlaştinile din Florida. Nu-i păsa de căldură sau umezeală. Părea născut şi crescut pentru aşa ceva. Nu-i era frică aproape de nimic, nici măcar, după cum spunea, de „*aligatorul lung de 7 m pe care l-am hăcuit cu o secure*". Ca dovadă, purta la gât colţii bestiei. În afară de duhoare, slăbiciunea lui Gator era nerăbdarea sa. S-a ridicat din locul unde erau ascunşi în spatele unei movile acoperite de tufişuri, smulgându-şi braţul păros din strânsoarea mâinii lui Goose. S-a rotit, privind în toate direcţiile.

— Nu-i ni'ica p-aici.

Şi-atunci... s-a auzit vocea:

— „*Laptele mamei*".

Cuvintele abia audibile veneau de departe, dar erau inteligibile. Cineva se aflase suficient de aproape ca să le audă conversaţia, iar acum făcea mişto de ei.

Fără a trebui să li se ordone, oamenii şi-au pregătit carabinele şi au aşteptat. Stonewall i-a făcut semn din cap lui Goose, şi acesta s-a ridicat în picioare.

— Doi câte doi în spatele meu. Ştiţi de aveţi de făcut.

Goose a ieşit din ascunziş, cu trupul aplecat spre înainte, făcându-se o ţintă cât mai mică. Cotton şi Cracker Jack l-au urmat, apoi Stonewall, iar ultimii Johnny Boy şi Gator. Deşi Stonewall voia să împărtăşească pericolele luptei şi ale recunoaşterii cu oamenii săi, nu era nechibzuit. Viaţa şi mintea sa erau mult mai importante pentru Cauză decât ale celor care-l însoţeau. Va lupta alături de ei, dar în vremuri ca acestea, orice gloanţe ar fi trase asupra lor, mai mult ca sigur că se vor opri în trupul altuia, înainte de a-l lovi pe el.

— Jos şi grupaţi, spuse Goose şi a înaintat în direcţia vocii, ajutat de lumina abia vizibilă a lămpii.

Fără îndoială, erau *chemaţi* într-o capcană, dar Stonewall trebuia să vadă ce se ascundea în această pădure înainte de a-şi trimite armata în zori.

Îndemânarea cu care oamenii săi se strecurau prin întuneric l-a făcut să se simtă mândru. Yankeii puteau şti că o mână de băieţi Confederaţi s-au aventurat în pădure, dar nicicând nu-i vor putea vedea când se apropie.

Goose s-a oprit iarăşi ascultând, dar nu a fost nevoie. Unionştii îşi anunţau prezenţa cu lumina puternică a torţelor. Erau trei oameni. Vorbeau toţi în acelaşi timp. Ca nişte femei pălăvrăgind în bucătărie. Dar plini de teamă şi altceva şi mai rău, ceva ce se regăsea când lupta se sfârşea – disperare.

— Cevaşilea i-a băgat în spărieţi, observă Gator.

— Probabil că acum ştiu cine suntem, îşi dădu cu părerea Cracker Jack.

Chiar dacă Goose şi oamenii săi aveau oarece faimă în rândurile soldaţilor Confederaţiei, era îndoielnic că aceasta a ajuns şi la Unionişti, în primul rând pentru că atunci când îşi întâlneau inamicul, îl ucideau.

Morţii nu spun poveşti.

— Nu e vorba de noi, spuse Gator. Ascultaţi!

În liniştea care a urmat, vocile panicate ale inamicilor s-a făcut auzite prin noapte.

— Îţi spun că m-am uitat drept prin el.

— Ochii lui străluceau. În pădurile astea trăieşte Diavolul însuşi.

— Nu a fost Diavolul. Şi nu a fost un animal.

Vocea acestuia rămânea calmă.

— A fost un om. În întuneric. Acum, stăpâniţi-vă.

Ajungeau la el doar frânturi de conversaţie, dar a fost destul ca să-şi facă o imagine – una care nu-i plăcea deloc lui Stonewall. Absolut deloc.

— Vrei să credem că un singur om a măcelărit nouă de-ai noştri fără să tragă nici un foc de armă? Fără să lase în urmă nici un cadavru?

Aceşti soldaţi au întâlnit un inamic în pădure... şi nu era vorba de oamenii lui. Asta însemna că şi Uniunea avea probleme cu dezertorii, ceea ce va fi benefic, sau că acolo era vorba de o bandă nelegiuiţi ucigaşi. Dar nu va afla adevărul decât după ce-i va interoga.

— Îi vreau vii, a ordonat Stonewall spre dezamăgirea lor.

— La dracu, mormăi Cotton,

— După ce-şi vor deschide gurile, puteţi să le tăiaţi gâturile.

Legile războiului spuneau că aceşti oameni trebuiau capturaţi vii, dar ar fi fost doar trei guri în plus la alimentele pentru oamenii săi.

Le făcu semn lui Cotton, Johnny Boy şi Cracker Jack:

— Flancaţi-i! Când fac semn cu flacăra, ăă, ştiţi ce aveţi de făcut.

3

Explozia de lumină a străpuns noaptea, iluminând împrejurimile pădurii atât de brusc, încât devasta vederea omului. Combinată cu zdrăngănitul făcut de lampă la căderea pe pământ, l-a dezorientat atât de mult pe Stonewall încât ochii l-au trădat. Deşi era pregătit pentru lumina strălucitoare, a văzut doar o umbră *dansând* deasupra, în copaci, şi înainte ca lumina să-şi piardă puterea, putea jura că şi umbra l-a privit pe el.

Mâna lui Stonewall s-a dus la revolverul de la şold, dar înainte de a-l putea scoate din toc, un ţipăt pătrunzător i-a atras atenţia asupra soldaţilor unionişti.

— Sfinte Dumnezeule, se întoarce după noi!

Stonewall ştia că e strigătul unui om, dar semăna mai mult cu chelălăitul unui coiot. Strigătul a fost urmat de o cacofonie de împuşcături. Un bâzâit direct l-a plesnit peste obraz şi ceva masiv l-a trântit la pământ.

Amintindu-şi de umbra vie, Stonewall s-a împotrivit până ce Goose i-a suflat în ureche:

— Eu sunt, generale.

Un altfel de strigăte au urmat barajului de focuri. Oameni implorând îndurare, în timp ce alţii cereau să se predea. Stonewall a remarcat supărarea din vocea lui Goose, când subordonatul său îl ajuta să se ridice.

— Trebuie să vă readuc aminte că nu sunteţi nemuritor?

— Sunt bine, spuse Stonewall, scuturând frunzele ude, căzute, de pe vestonul său.

— Sângeraţi.

Goose îi atinse obrazul, stârnindu-i durerea.

— Va fi nevoie de vreo două copci.

Orice alt om care i-ar fi vorbit lui Stonewall în asemenea manieră s-ar fi regăsit în prima linie la următoarea bătălie, dar Goose îşi câştigase acest drept. În negura războiului, el era cel mai apropiat de ideea pe care o avea Stonewall despre noţiunea de prieten. Când socializa cu oameni stimaţi precum Robert E. Lee, nu putea fi el însuşi. Dar Goose îl cunoştea cu adevărat pe Stonewall. Temerile sale despre război, dragostea pentru soţia sa Mary şi pentru nou-născuta fiică, Julia. Nu voia decât să fie cu ele acum, în siguranţa căminului lor, la căldura focului. De aceea lupta cu asemenea ferocitate. Cu cât se termina războiul mai repede, cu atât se va întoarce mai repede la ele.

— Cicatricea mi se va potrivi, spuse, întorcându-şi atenţia înapoi către micul luminiş, care devenise liniştit.

A păşit pe lângă lampa a cărei flăcăruie scăzuse mult, însoţit de Goose şi Gator, cei doi oameni prudenţi când era vorba de probleme. Se aflau la câteva mile atât de tabăra unionistă, cât şi de cea confederată, dar nu era nici un indiciu despre cine mai bântuia prin pădure în această noapte.

Cei trei soldaţi unionişti erau îngenuncheaţi, sângerând din răni fără îndoială făcute de Cotton, Johnny Boy şi Cracker Jack. Oamenii fuseseră măcelăriţi, dar Stonewall a fost impresionat de faptul că oamenii săi nu i-au ucis pe nici unul dintre ei. Pe de altă parte, cele mai multe răni păreau vechi de câteva ore, sângele era uscat, iar urmele de lovituri era deja vinete.

Doar unul dintre ei a ridicat privirea la apropierea sa. Omul era tânăr, mustăcios şi purta veston de ofiţer. Era comandantul lor, iar după cum arăta: un laş. Tremura. Ochii i se roteau în toate părţile. Apoi a urmat contactul vizual. Chipul omului a arătat că l-a recunoscut, apoi ceva la care Stonewall nu se aşteptase – uşurare.

— S-Stonewall? a întrebat omul. Slavă Domnului!

Un soldat unionist mulţumind lui Dumnezeu la apariţia Generalului sudist Stonewall Jackson în noaptea de dinaintea unei bătălii, sau în oricare noapte... aşa ceva nu se mai auzise. Dar, iată-l pe Stonewall privind un soldat unionist însângerat gata să-i sărute cizmele, de parcă ar fi fost însuşi Isus.

— Numele şi gradul, fiule.

— Căpitan Jason Ames, *sir*.

Sir, a reţinut Stonewall. Respectul omului nu se datora doar cutumei, era sincer. Dar era doar frica cea care vorbea sau era posibil ca reputaţia sa de general abil să fi câştigat admiraţia Nordului? Dacă acesta era adevărul, era bine pentru confruntarea de dimineaţă. Nimic nu era mai slab decât o armată cuprinsă de frică.

— Ce faceţi pe-aici, Căpitane Ames?

Cotton şi-a pregătit pumnul, gata să lovească, dar Stonewall a ridicat mâna, oprindu-l. Nu a văzut rezistenţă în ochii căpitanului.

Acesta cerceta copacii din jurul lor. Cei doi oameni ai săi nu încetaseră nici o clipă să facă acelaşi lucru, încă de la venirea lui Stonewall. Şi-a ridicat şi el privirea spre ramuri. Acolo unde dansau umbrele. Lampa încă mai ardea, dar flacăra se micşora. Mai aveau doar câteva minute înainte de a rămâne complet în întuneric.

— Căpitane Ames? l-a atenţionat Goose, readucându-l la subiect.

— C-Cred că acelaşi lucru ca şi dvs, presupun. Cercetam...

— Uitaţi-vă la el, spuse omul din dreapta lui Ames, arătând spre Stonewall, care nu-şi lua ochii de la copaci. Şi el îl vede.

Stone îşi coborî privirea asupra lui.

— Ce să văd?

— A fost un demon, spuse omul. Însuşi Lucifer.

Celălalt soldat unionist a adăugat:

— Mai masiv decât oricine dintre voi. Şi mai rapid. Cu ochi strălucitori. A ucis nouă oameni. Doar noi am rămas.

— Asta nu-i nici o surpriză, spuse Johnny Boy. Voi, yankeii, aveţi la fel de mult creier ca...

— Johnny, l-a redus la tăcere Stonewall, apoi a continuat:

— Căpitane, susţii aceeaşi poveste?

— A fost un om, a confirmat Ames. Dar era singur. Şi mare.

— Şi ţi-a ucis nouă oameni? a ridicat Stonewall o sprânceană subliniind că afirmaţia era mai mult o întrebare, decât o repetare a faptelor.

— Da, *sir*.

— Şi unde sunt? Cadavrele?

— Le-a luat, a precizat Ames, cu ochii în pământ.

— Unde?

Căpitanul şi-a ridicat privirea către coroanele copacilor cufundate în întuneric, pentru că lampa aproape că-şi terminase uleiul.

— Nu poate fi doar un singur om, interveni Gator. Eu cred...

Un zgomot ca de ciocănitoare care bate într-un copac s-a auzit din bolta de deasupra lor. La auzul sunetului, Ames şi oamenii săi au tresărit. Era clar că l-au mai auzit, şi nu-l asociau cu ceva bun.

— El este?

Ames dădu din cap, confirmând.

— Trebuie să plecăm.

— Singurul loc în care vă veţi duce este o închisoare a Confederaţiei, spuse Goose.

Erau puţine orori pe pământ care să se compare cu condiţiile deplorabile în care erau ţinuţi prizonierii de război în Sud. Înfometarea era sălbatică. Singura cale care împiedica moartea lentă a unui prizonier nordist era... canibalismul. Aceşti oameni trebuie să fi ştiut măcar atâta lucru. Condiţiile din Nord nu puteau fi cu mult mai bune. Dar Ames şi oamenii lui erau pur şi simplu nerăbdători să împărtăşească această soartă.

Când a doua *ciocănitoare* şi-a bătut ritmul chiar peste capetelor lor, toţi oamenii lui Stonewall au reacţionat, ridicând carabinele către întunericul de deasupra.

— Nu văd nici un rahat, a bombănit Cotton.

— Nu-i ni'ica acoloşa, a hotărât Gator, dar a păstrat carabina ridicată.

Goose a dat să stingă lampa din spatele lor, vrând să o acopere cu pământ.

— Stop, l-a oprit Ames. Nu faci decât să ne laşi orbi.

Goose a continuat să arunce pământ peste lampă.

— Un om nu poate trage în ce nu vede.

— El..., dădu Ames din cap, ...vede foarte bine prin întuneric.

— Mie nu mi se pare a fi un om, sublinie Stonewall, cu o mână pe pistolul din toc, iar cealaltă pe teaca sabiei.

— Goose, aprinde altă lampă.

— Ne duceţi în tabără? a întrebat unul dintre soldaţii unionişti, cu vocea plină de speranţă.

Dar Stonewall a negat cu o mişcare a capului.

— Încă nu. Încă mai avem o misiune de îndeplinit.

— Vă spunem noi tot ce vreţi să ştiţi, spuse celălalt soldat yankeu.

— N-avem nici o cale să ştim dacă spuneţi adevărul, i-a răspuns Goose.

Cei trei părură să se prăbuşească în interiorul lor.

— Ahh, se băgă în vorbă Cracker Jack. Poate o putem convinge pe mama lui Johnny Boy să-i alăpteze când ne...

Din întunericul pădurii, de pe pământ, a ajuns la ei zgomotul de frunze şi crenguţe călcate în picioare. Carabinele s-au îndreptat în direcţia aceea. Oamenii lui Stonewall erau gata să acţioneze, dar el putea vedea că erau speriaţi. La dracu, şi *el* era speriat. Dar nimeni nu părăsea această pădure până ce nu afla ce fel de primejdie aştepta armata sa.

— Arată-te! a strigat Goose.

Şi-a ridicat carabina şi s-a uitat la Stonewall care a înclinat capul.

— Aproape că aş putea spune că ne-ai făcut o favoare. Ieşi la vedere acum, şi ne putem considera prieteni. Dar dacă mă faci să aştept mai mult decât număr până la cinci... ei bine... ce va urma e de la sine înţeles.

Gator, Johnny Boy şi Cracker Jack stăteau deoparte şi de alta a lui Goose, un adevărat pluton de execuţie. Cotton se afla în spatele prizonierilor, sperând, fără îndoială, ca aceştia să încerce să fugă.

Stonewall număra în mintea sa. Când a ajuns la zero, Goose şi-a ţinut promisiunea, trăgând în direcţia de unde venea zgomotul. Ceilalţi au făcut la fel, trăgând şi reîncărcând. Au spulberat scoarţa trunchiurilor de copaci şi frunzişul tufişurilor, dar... nu s-a auzit nici un strigăt de durere.

— Încetaţi! şi Goose şi-a lăsat în jos ţeava armei.

Se întoarse către Johnny Boy.

— Du-te şi vezi.

Spre lauda sa, Johnny Boy a rupt-o la fugă, dispărând în pădure. Se va întoarce curând cu veşti despre succesul sau eşecul lor.

Stonewall a clipit când ceva l-a lovit în spatele piciorului. Când şi-a coborât privirea l-a văzut pe Ames dându-se înapoi, cu o expresie de groază pe chip.

— Cotton, spuse Stonewall gata să ordone uciderea lui, dar ceva l-a făcut să se întoarcă.

Cotton stătea pe jumătate aplecat peste unul dintre unionişti. Ceva ce semăna cu un harpon îi ieşea prin piept, trecea prin capul soldatului unionist şi era înfipt în pământ. Cu viaţa scurgându-se din el, ochii lui Cotton îl implorau pe Stonewall.

— Goose, a strigat acesta, după care şi-a scos pistolul şi l-a împuşcat în frunte pe Cotton.

În clipa în care oamenii săi s-au întors şi au văzut oroarea, *harpon*ul a fost retras, smucind capul unionistului în pieptul lui Cotton.

Goose a îndreptat arma către cei doi.

— Ce mama dracului...

— Îi o funie coloşa, în spate, spuse Gator. Careva dă la peşte...

Confirmând parcă spusele lui, cele două cadavre au fost trase puternic înapoi, apoi în sus. În copaci. Unde umbrele dansau şi unde cineva continua vânătoarea începută cu oamenii lui Ames.

4

— Măiculiţă! a strigat Cracker Jack, când cele două cadavre legate împreună au dispărut în noapte.

Vorbea peste carabina sa ridicată gata de tragere, căutând o ţintă, dar fără să o găsească. Indiferent cine i-a ucis şi luat pe oameni, era imposibil de văzut, dar putea fi auzit, zdrobind ramurile când se mişca.

— Ce fel de om poate trage aşa doi flăcăi zdraveni sus, în copaci?

— Asta v-am spus, a strigat celălalt soldat unionist, cu vocea înecându-se de panică. E însuşi Diavolul, care se aruncă asupra noastră ca un leu ce atacă. Ne mănâncă sufletele!

Când a sărit în picioare şi a rupt-o la fugă, nu l-a oprit nimeni, iar Stonewall nu le-a ordonat să o facă. Ames le dăduse toate informaţiile de care aveau nevoie, iar fugarul era doar un laş care nu va fi de nici un folos în lupta ce, cu siguranţă, va urma.

Dar acesta a scos un ţipăt ascuţit, apoi a gâlgâit cu durere, toţi ochii întorcându-se către el. S-a poticnit înapoi din întuneric, cu mâinile la gât, sângele ţâşnindu-i printre degete.

Cracker Jack şi Gator şi-au ridicat armele vrând să deschidă focul, dar Stonewall le-a ordonat:

— Nu trageţi!

Imediat după această comandă, Johnny Boy s-a întors în luminiş, ştergându-şi lama cuţitului de mâneca soldatului. Unionistul cu gâtul tăiat a căzut în genunchi, apoi cu faţa la pământ. Când Johnny Boy şi-a ridicat privirea de la el, a văzut ochii camarazilor săi. Şi a îngheţat.

— Ce-am pierdut? Unde-i Cotton?

— Colo sus, spuse Gator. P'in copaci.

— Generale? Goose se străduia din răsputeri să-şi ascundă frica. Ce ordonaţi?

Singurul motiv pentru care Goose ar fi cerut noi ordine, era acela că realmente considera că ultimul ordin al lui Stonewall – de a face o recunoaştere a taberei inamicului – era o nebunie.

Datorită morţii neaşteptate şi a dispariţiei lui ciudate, Stonewall înclina să fie de acord cu Ames.

— Daţi-i o armă, spuse arătând spre acesta.

Goose a fost uimit, dar s-a executat, înapoindu-i acestuia centura cu tocul pistolului şi sabia.

— În noaptea asta lupţi cu noi, spuse Stonewall, şi, dacă supravieţuieşti, ai cuvântul meu că te vei întoarce nevătămat la ai tăi, după bătălia din dimineaţa asta.

După ce Ames şi-a încins centura, a acceptat carabina dând din cap.

— Lupt împreună cu voi.

— De fapt, noi suntem împreună cu tine. Arată-ne drumul.

Ames a făcut ochii mari.

— S-Spre tabăra Uniunii?

— Pentru asta ne aflăm aici, pentru asta au murit omul meu. Intenţionez, cu orice preţ, să văd totul cu ochii mei.

— Chiar dacă asta v-ar costa propria viaţă?

— Mai devreme sau mai târziu, războiul mă va ucide, dar blestemat să fiu dacă asta se va întâmpla pentru că fug de o luptă.

Odată cu aceste cuvinte, stomacul lui Stonewall s-a strâns. Nu voia să moară. Avea o soţie şi o fiică nou-născută pentru care să trăiască. Şi le iubea mai mult decât putea să recunoască un om al războiului, fără să devină dezertor. Dar nu era un laş, iar dacă murea luptând cu inamicul, măcar soţia şi fiica vor fi mândre de el. Arătă spre nord:

— Şi-acum... după tine.

Gator a trecut în frunte, lângă Ames, ţinând o torţă care strălucea puternic în noapte. Dacă întunericul nu-i stânjenea pe *ceilalţi* să-i atace, nu-i va face nici pe ei să fie orbi. Goose mergea alături de Stonewall, iar Johnny Boy şi Cracker Jack asigurau spatele.

Au mers doar zece minute în linişte înainte ca Gator să-l oprească pe Ames.

— Simt cevaşilea.

Îşi ridică nasul în aer, adulmecând.

— Mortăciune.

— Aceasta este calea pe care ai venit? a întrebat Goose. Pe-aici ţi-au murit oamenii?

Ames a confirmat în tăcere.

— Continuă să mergi. Încet, a ordonat Stonewall.

Gator s-a mai furişat câţiva metri, urmat de Ames la câţiva paşi în spate. Apoi s-a oprit din nou.

— Morţi agăţaţi sus. Drept în faţă.

Cei din grup s-au apropiat unii de alţii şi au înaintat împreună. Detaliile erau greu de văzut în lumina dănţuitoare a flăcării, dar le percepeau pe măsură ce se apropiau. Două trupuri atârnau legate de picioare de crengile de deasupra, fără haine... şi fără piele. Capetele şi şira spinării erau smulse. Fluidele picurau ritmic pe solul pădurii, scurgându-se din trupurile hăcuite.

— Mama mă-sii, a încremenit Cracker Jack.

— Acela e Cotton? a întrebat Johhny Boy, punând vârful ţevii pe rana deschisă în pieptul cadavrului, acolo unde străpunsese *harponul*.

— Aşa se pare, a confirmat Cracker Jack.

Stonewall ştia ce gândesc ceilalţi, pentru că şi el îşi punea aceleaşi întrebări. Cum au putut fi smulse capetele şi coloanele vertebrale? Cum puteau doi oameni lăsaţi fără haine şi piele în mai puţin de zece minute şi agăţaţi chiar în calea lor?

Nu părea ceva posibil.

Nu părea ceva făcut de oameni.

Ciocănitoarea s-a întors, tachinându-i de sus, din copaci. Frunze cădeau. Din altă direcţie, vocea: „*Laptele mamei*". Alte frunze scuturate. La fiecare nou sunet, grupul îşi rotea armele în direcţia lui, căutând o ţintă.

Se joacă cu noi, se gândi Stonewall. Îl privi pe Ames, în ai cărui ochi văzu clar mesajul: „*Trebuia să mă ascultaţi*".

Stonewall nu l-a contrazis.

Sunetul ca de ciocănitoare a fost urmat de un *whoosh* pe care Stonewall l-a auzit şi l-a simţit. Ceva a trecut pe lângă el şi l-a lovit pe Cracker Jack. Acesta a fost ridicat de la sol şi izbit de cadavrul lui Cotton. Odată cu răcnetul lui Cracker Jack, pe chipul lui a apărut o reţea, care se strângea pe craniu, pătrunzând în el. Din răni a ţâşnit sângele. Hainele au căzut de pe el, micile pătrate perfecte tăiate în pânză dezgoleau acelaşi tip de răni încrucişate pe trup. O plasă care se strângea îi presa trupul de cel al lui Cotton.

Când ţipetele lui Cracker Jack au ajuns la cele mai înalte note, Stonewall şi-a scos pistolul din nou şi l-a împuşcat în cap.

— Am obosit tot împuşcându-mi oamenii, a strigat. Arată-te, ca un bărbat adevărat. Vreau să ştiu cine mă ucide înainte de a muri.

Stonewall nu avea intenţia să moară, dar nici nu putea lupta bine cu cineva pe care nu-l vedea. Spera că trucul său va avea succes.

Nu a avut, dar Johnny Boy a şoptit:

— Îl văd. Doar ochii. Ne urmăreşte.

Îşi ridică carabina ochind, apoi s-a întors rapid spre stânga şi a tras. Focul de armă a fost urmat de un urlet furios. Sunetul l-a făcut pe Stonewall să se îndoiască din nou de hotărârea sa. Urletul şi performanţele fizice pe care le-a văzut în acea noapte, nu erau nici pe departe ceva omenesc.

5

— L-am lovit pe ticălos! a strigat Johnny Boy, când crengile de deasupra s-au scuturat.

Apoi a clipit, şi-a şters obrazul cu mâna şi şi-a mirosit degetele. Erau ude cu ceva verde-luminos, de parcă strivise nişte licurici pe piele.

— Ce dra...?

Nedumerirea lui Johhny Boy, şi trupul, au fost tăiate – la propriu – de un disc rotitor din metal. A venit şi a plecat cu un *whoosh*, lăsând omul rănit încă în picioare, nemişcat şi tăcut. Apoi a căzut în genunchi, iar impactul a făcut să-i alunece capul retezat care a căzut la pământ odată cu restul trupului.

Gator, netulburat de recentul act de violenţă, a îngenuncheat lângă capul lui Johnny Boy care încă mai păstra pe chip o expresie confuză. Nici măcar n-a tresărit când ochii acestuia au clipit. Şi-a trecut doar degetele prin substanţa verde. A mirosit-o. A gustat-o.

— Aista-i sânge.

Stonewall şi-a scos încet pistolul. A pierdut trei oameni în mai puţin de 20 de minute. Johnny Boy a reuşit să-l rănească pe adversarul lor, dar sângele verde strălucitor confirma ceea ce crezuseră oamenii lui Ames, iar Stonewall începea să se teamă. Diavolul însuşi venea după Stonewall Jackson.

— Doamne Dumnezeule, spuse, rugându-se aşa cum făcea înaintea fiecărei bătălii. Călăuzeşte-ne în această încercare. Dă-ne tăria lui Samson şi înţelepciunea lui Solomon. Călăuzeşte-ne prin această pădure către siguranţă şi cruţă-ne vieţile. Facă-se...

Stonewall s-a oprit. Termina fiecare rugăciune cu aceleaşi cuvinte: „*Facă-se voia ta*." Dar voia lui Dumnezeu era o chestie delicată. Putea să fie pentru binele general, mult peste înţelegerea muritorilor de rând, nu întotdeauna urmând dorinţele umane, nici chiar pe cele ale bunilor creştini. Aşa că a înlocuit cuvintele:

— Te rog nu-l lăsa pe Diavol să mă ucidă. Amin.

Sfârşind rugăciunea, şi-a dat seama că oamenii lui se uitau fix la el, Goose şoptindu-şi numele. Cel adevărat: *Thomas*. Nu mai era nimic de spus. Era timpul să plece. Lui Goose trebuia doar să i se indice direcţia.

Stonewall s-a întors către Ames.

— Suntem mai aproape de liniile Uniunii?

— Cu câteva mile, a confirmat acesta.

— Am cuvântul tău că mă voi putea întoarce în siguranţă în tabăra confederată, în zori.

— Jur pe viaţa mea.

— Condu-ne. Cât de repede poţi.

Alergau prin noapte, ghidaţi de simţul de orientare al lui Ames şi de lumina unei singure torţe. După doar zece minute, plămânii lui Stonewall cereau o pauză, dar el nu credea nici o clipă că *vânătorul* a renunţat – în nici un caz după ce a fost rănit.

Ames s-a oprit cu mâinile pe genunchi, respirând din greu. Înainte ca Stonewall să-l îmboldească să continue alergarea, s-a auzit urletul de durere al *vânătorului*. Era

la fel cu al unui om căruia i se extrage un glonţ rămas în trup. Nu pierdea timpul şi-şi îngrijea rana. Stonewall era aproape sigur că-şi va relua urmărirea, dar era mulţumit că zgomotul l-a făcut pe Ames să-şi reia alergarea.

După alte zece minute, viteza lor s-a încetinit considerabil, dar nu s-au oprit. Stonewall simţea o rază de speranţă. Drept în faţa lor, pădurea era străpunsă de o lumină slabă. Un luminiş. Forţele Uniunii nu puteau fi cu mult dincolo de acel loc.

Gator a văzut şi el acelaşi lucru, pentru că a mărit pasul, zicând:

— Acuşica ajungem!

În cinci paşi a ajuns la viteza maximă. Apoi s-a oprit brusc, ca şi cum s-ar fi lovit de un zid... care nu se afla acolo.

Mici linii frânte care arătau precum fulgerele s-au întins din locul de impact, mişcându-se în sus şi-n jos, dezvăluind prezenţa unei forme imense, nonumane.

Gator a căzut pe spate, a făcut o tumbă şi s-a ridicat în picioare cu trunchiul aplecat. Şi-a ridicat privirea asupra inamicului care s-a dezvăluit:

— Ieste un om-aligator.

Îşi trase cuţitul lung de la şold.

— Ca mine.

Neînfricatul vânător de aligatori, s-a aruncat înainte rotind cuţitul într-un arc larg. Diavolul s-a ferit şi a prins faţa lui Gator în palma sa, dar omul a reuşit să-şi termine lovitura, trecând cu lama peste mijlocul creaturii. Lama nu a pătruns destul de adânc ca să eviscereze bestia, dar a făcut să curgă mult sânge luminos.

Stonewall nu-şi putu da seama dacă creatura a simţit sau nu rana provocată. Deşi mare parte din pielea sa reptiliană era expusă, purta şi o armură ciudată, care includea o cască cu aspect sinistru, cel puţin Stonewall spera că este o mască. Nu mai văzuse nici când în viaţa sa şi nici nu-şi imaginase nimic atât de oribil, dar nu era cu totul lipsit de speranţă. Această creatură putea fi rănită, iar asta însemna – aşa spera – că putea fi ucisă.

Cu un strigăt înăbuşit de mâna mare, cu gheare, a creaturii ce-i strângea capul, Gator şi-a tras cuţitul înapoi, pregătindu-se să i-l înfigă în beregata. Dar n-a mai reuşit. Bestia şi-a răsucit braţul, rotind capul lui Gator cu 180^0, şi rupându-i gâtul.

La sunetul făcut de ruperea vertebrelor lui Gator, Goose a deschis focul, mai întâi cu carabina, apoi cu revolverul. Fiecare glonţ tras a nimerit perfect în cap. Dacă ar fi tras într-un om, n-ar mai fi rămas mare lucru din capul acestuia. Dar această creatură nu era nici pe departe un om, şi casca sa argintie a deviat barajul, rămânând doar mici semne în metal.

Goose şi-a păstrat ultimul glonţ:

— E ca şi cum aş trage într-o placă de metal.

Creatura şi-a întors ochii strălucitori către Goose, ca şi cum ar fi fost niţel iritat de atacul acestuia. Sunetul de ciocănitoare a făcut să i se ridice părul lui Stonewall. Era singura parte din trupul său capabilă de mişcare. Apoi chestia de pe umărul creaturii s-a activat - ca un fel de al treilea apendice, ca un braţ metalic malformat – rotindu-se pe direcţie. Un triunghi de raze roşii luminoase a tăiat întunericul, ieşind din laterala căştii creaturii şi au marcat o zonă roşie pe pieptul lui Goose.

Goose a ochit torsul creaturii şi a apăsat pe trăgaci chiar în clipa în care o izbucnire de lumină strălucitoare-albastră a explodat de pe umărul său.

Stonewall s-a ferit de globul luminos şi de căldura pe care o degaja acesta. S-a uitat în spate la timp ca să-l vadă pe Goose izbit de un copac, şi cu trupul ars. Creatura rămase nemişcată privind în jos la încheietura palmei, unde o rază de lumină portocalie de la torţă a dezvăluit vătămarea produsă de ultimul glonte al lui Goose.

— *Sir*, a horcăit Goose, încercând să se ridice.

În partea din faţă, hainele îi erau arse. Avea pielea roşie, crăpată, sângerândă, iar din arsuri se ridica fum, ca de la un porc pârlit.

— Dă-mi... pistolul tău. Şi pleacă.

Stonewall nu voia să-şi părăsească omul. Mai bine îi punea capăt suferinţei, aşa cum făcuse pentru Cotton şi Cracker jack. Dar Goose îi putea asigura o rezervă de timp preţioasă. Ridică privirea auzind freamătul frunzelor.

Ames se retrăgea alergând către marginea pădurii. Stonewall nu ştia dacă omul era laş, sau doar isteţ, dar nu-i păsa. Fuga era ultima opţiune rămasă. Îi dădu pistolul lui Goose, care s-a schimonosit de durere când a strâns arma cu degetele.

— Pleacă, spuse Goose, scrâşnind din dinţi. Întoarce-te... la familia ta.

Ultimele cuvinte l-au făcut pe Stonewall să o ia pe urmele lui Ames, fără să mai scoată nici o vorbă. A urmat luminiţa portocalie abia vizibilă a torţei acestuia, sperând că omul ştia încotro se îndreaptă. În faţă pădurea parcă era mai luminoasă.

Apoi a izbucnit o împuşcătură.

Mai are două cartuşe, se gândi Stonewall. *Încă două cartuşe.*

Dar singurul sunet care a urmat a fost urletul răscolitor care, într-un fel, păru mai tare decât un foc de pistol. Stonewall s-a oprit la marginea pădurii, şovăind între dorinţa de a trăi şi loialitatea faţă de omul pe care-l lăsase în urmă.

Atunci, din întunericul pădurii, Diavolul a răcnit după el, iar Stonewall a rupt-o la fugă peste câmpul care se întindea pe câţiva kilometri, unde va lupta armata sa, va ucide şi va muri chiar în această dimineaţă. Şi unde presupunea că va muri şi el, poate chiar înainte de răsăritul soarelui.

Respirând din greu şi mai temător decât ar fi vrut să recunoască, Stonewall s-a oprit în mijlocul câmpului. Era înconjurat de iarbă înaltă, galbenă, care se unduia în bătaia brizei. Deasupra străluceau stelele. Dacă ar fi fost cu Mary şi Julia, gândurile sale s-ar fi îndreptat către frumuseţea creaţiei Domnului. Acum însă, nu se putea gândi decât la Diavolul care îl tortura pe el. Precum biblicul Iov, dar într-o manieră mai personală. Stătea în faţa singurului semn lăsat de Ames de când fugise din pădure. Torţa era înfiptă în pământ, în mijlocul câmpului, precum un jalon. Îl atrăsese pe Stonewall direct acolo, unde se aştepta să-l găsească pe Ames odihnindu-se sau aşteptând ca un fel de ambuscadă. Dar nu era decât torţa singură, luminând portocaliu în noapte un cerc de vrea zece metri.

Era gata să-l blesteme pe Ames, când a auzit un foşnet în spatele său. Cineva, sau *ceva*, se mişca prin iarbă. S-a întors încet, pentru că era foarte sigur cine l-a urmărit până aici.

Din întuneric a apărut Diavolul, înalt şi puternic. Sânge luminos se scurgea din tăietura de pe abdomen şi din celelalte două răni făcute de gloanţe, una în coapsă şi alta în umăr. Nici una nu părea să încetinească mişcările creaturii sau măcar să-i provoace un disconfort. Fiecare rană ar fi ucis un om pe câmpul de luptă datorită infecţiei. Dar nici asta nu părea să fie o problemă pentru bestie.

Stonewall şi-a scos celălalt pistol.

— *Ce* eşti tu?

Trei puncte roşii au apărut zumzăind pe casca creaturii. Arma de pe umărul său s-a orientat asupra generalului.

Rezultatul unui schimb de focuri cu această creatură nu putea avea decât un singur potenţial sfârşit, şi-a dat seama Stonewall. Goose a fost un pistolar mai bun şi mai rapid decât el şi tot nu a putut doborî creatura. Dacă Stonewall apăsa trăgaciul, urma să aibă soarta lui Goose.

Şi-a ridicat braţul în lateral, apoi a lăsat pistolul să cadă în iarbă.

Monstrul şi-a îndreptat şi el într-o parte arma de pe umăr, apoi s-a relaxat. Cele trei punte roşii s-au stins. Cu un fel de mârâit, Diavolul şi-a desfăcut armura şi şi-a lepădat arma montată pe umăr. Apoi, cu un şuierat însoţit de un jet ca de aburi şi-a scos şi casca.

Stonewall s-a dat un pas înapoi când a fost îndepărtată masca.

Apoi alţi patru când i-a văzut faţa, oprindu-se doar când a simţit în spate arsura torţei.

— Lucifer. În carne şi...

Şi-a tras sabia, lama lungă, lustruită strălucind în lumina flăcării. Stonewall şi-a adunat întreg curajul şi a strigat:

— În numele lui Isus Cristos, îţi poruncesc să...

Creatura s-a aplecat spre înainte, şi-a îndepărtat larg braţele musculoase şi a urlat. Respiraţia sa fierbinte şi puturoasă l-a învăluit pe Stonewall, amândouă parcă mai fierbinţi şi mai umede decât aerul verii timpurii.

Un *zing* metalic şi două lame s-au extins de pe antebraţul drept al creaturii. Şi-a dus mâna dreaptă la spate şi a scos discul cu lame ascuţite, ţinând degetele prin cele cinci orificii ale acestuia. Stonewall a recunoscut arma care retezase capul lui Johnny Boy. Încă mai avea pe el un strat subţire de sânge.

Monstrul a luat poziţie de atac şi a început să se rotească în jurul generalului. Stonewall făcu la fel, rămânând mereu cu faţa spre el. Lama sabiei sale era mai lungă decât a creaturii, dar braţele sale lungi îi asigurau avantajul. Şi nu-l putea surclasa nici din punct de vedere al forţei fizice. Dar, poate că putea fi mai isteţ decât el? Calea pe care a văzut-o, singura sa speranţă, era să-l provoace să lovească primul – el reuşind să pareze – şi să-l surprindă vulnerabil în poziţie fandată. Era aceeaşi tactică care garanta victoria împotriva Uniunii în bătălia ce urma... dar va fi eficientă împotriva unui *predator* ca acesta?

După câteva clipe, creatura s-a ridicat iarăşi, mandibulele sale oribile agitându-se în timp ce-l privea pe Stonewall de sus până jos.

Mă reevaluează, se gândi. *Ştie că încerc să-l depăşesc în gândire*.

Cu o mişcare din încheietura mâinii, Diavolul a trimis discul să plutească undeva, în întuneric. Singura dovadă care dovedea că n-a zburat undeva, aiurea, era vâjâitul lamelor sale prin aer. Arma se rotea în jurul lor. Când zgomotul s-a făcut brusc mai puternic, Stonewall s-a lăsat pe vine. Lamele rotitoare au trecut pe deasupra sa.

Îşi controlează arma, şi-a dat seama Stonewall. *Atât timp cât nu lupt, sunt vulnerabil. Mă forţează să atac*.

Aşa a făcut.

Stăpânindu-şi impulsul de a scoate un strigăt de luptă, Stonewall a fandat cu sabia direct înainte, sperând să-l înjunghie pe Diavol direct în piept. Dar lovitura a fost parată de creatură cu mâinile goale.

Stonewall a repetat, adăugând furia disperării la lovitură. Sabia a scos scântei la contactul cu pumnul armat al monstrului. A retras-o din nou, încercând o nouă împunsătură care viza artera femurală, deşi habar nu avea dacă creatura avea aşa ceva. Vârful sabiei s-a înfipt în muşchiul gros, făcând o tăietură de vreo 5 cm.

Încurajat de mica sa victorie, Stonewall a ridicat sabia deasupra capului şi a lovit în jos, asupra umărului Diavolului. Sabia s-a oprit atât de dur încât aproape că i-a zburat din mână. Demonul o prinsese între cele două lame extinse de pe antebraţ.

Cu o răsucire rapidă, sabia a fost ruptă în trei bucăţi şi smulsă din mâna lui Stonewall.

S-a împleticit în spate, departe de *predator*. Călcâiele i-au alunecat pe ceva şi a căzut pe spate. Era pistolul pe care îl abandonase. L-a înhăţat şi a început să se târască încet înapoi, departe de torţă şi de monstrul luminat de flacăra ei.

O voce a răsunat peste întinderea câmpului. Era istovită, dar o recunoscu ca fiind a lui Ames.

— *Grapeshot!*[1]

Stonewall a făcut ochii mari. Un proiectil de tip *grapeshot* conţinea bile metalice de mărimea unor boabe mari de strugure. Când era tras dintr-un tun, putea devasta atacul infanteriei sau al cavaleriei. Brusc, a înţeles clar rostul torţei. În întunericul nopţii, era un reper-ţintă, cam cu acelaşi rol ca triunghiul de puncte roşii al creaturii.

Retrăgându-se şi mai mult, Stonewall a schimbat direcţia, atrăgând creatura în cercul de lumină. Prins în umbra monstrului, aşteptă. Creatura s-a oprit din nou, uitându-se la general, apoi la flacăra din spatele său.

Ştie. Se va muta de acolo.

Şi-a ridicat pistolul şi a tras. Glontele a lovit creatura într-o parte, atrăgându-i din nou atenţia asupra sa. A ochit mai sus, dar a auzit vâjâitul familiar al discului picând asupra sa dinspre dreapta. S-a lăsat pe spate chiar în clipa în care discul a trecut prin spaţiul unde se aflase capul său. A ridicat mâna să tragă din nou, dar *boom*ul care a răsunat în noapte a fost mult mai puternic decât cel pe care-l putea face un pistol.

O explozie luminoasă verde a izbucnit, acoperindu-l pe Stonewall din cap până-n picioare.

Şi-a şters ochii. Diavolul stătea deasupra sa, cu trupul distrus de *grapeshot*. Capul îi era despicat în două jumătăţi. Stonewall s-a rostogolit într-o parte, evitând la mustaţă trupul ce de prăbuşea.

Când s-a ridicat, a auzit:

— Trebuie să pleci!

Ames, călare, ducea cu el un bidon cu lichid.

Tânărul căpitan a descălecat şi i-a dat frâul lui Stonewall.

— V-am promis ceva şi intenţionez să-mi ţin cuvântul! Plecaţi!

— Nu putem lăsa pe nimeni să afle despre *asta*, spuse Stonewall. Nimeni nu va mai lupta dacă vor crede că Diavolul şi-a făcut sălaşul aici.

— Am eu grijă.

---

[1] Grapeshot – la acea vreme era un obuz de artilerie a cărui încărcătură era formată dintr-o multitudine de bile împachetate strâns într-o pânză de sac (semănau cu boabele de strugure=*grapes*), separat de încărcătura de pulbere de un disc metalic de diametrul ţevii tunului. Era folosit atât în luptele terestre, cât şi navale. După ce erau lansate, bilele se împrăştiau de la gura ţevii, având efectul devastator al unui *shotgun* gigant.

Şi Ames vărsă lichidul peste cadavru.

Recunoscând mirosul de petrol şi zgomotele făcute de oamenii ce se apropiau, Stonewall a încălecat.

— Dacă ne întâlnim pe câmpul de luptă, n-am să ezit.

Ames zâmbi, ridicând torţa.

— Atunci voi face tot posibilul să vă evit.

Când trupul Diavolului s-a transformat într-un infern de foc, Stonewall a dat pinteni calului şi a galopat în noapte, direct prin pădurea unde muriseră oamenii săi. A galopat fără oprire simţind în spate ghearele Diavolului încercând să-l înşface din întuneric.

Nu a încetinit nici când a ieşit pe partea cealaltă, nici când a ajuns lângă liniile confederate, nici chiar când şi-a auzit oamenii strigând la el să se oprească.

Ceea ce l-a oprit a fost un glonte tras de proprii săi oameni.

Stonewall a căzut în iarbă, cu ochii la cer, gândindu-se la soţie şi fiică, ascultând oamenii care strigau despre omul ce strălucea în verde... apoi a văzut un fulger de lumină ridicându-se din pădure şi dispărând printre stele.

— — —

Thomas 'Stonewall' Jackson a murit la 10 Mai 1863, de o infecţie provocată de un glonţ tras în el de proprii săi oameni, la întoarcerea dintr-o misiune de recunoaştere.

Motivul exact pentru care a fost împuşcat chiar de ai lui a rămas un mister.

SFÂRŞIT